

Αἱ Ἀθῆναι δὲν ἐγνώριζον ἄλλοτε τὴν ἀνάγκην χρήσεως διπλῶν ὑποδημάτων, τῆς ἀνασκηλώσεως τῶν ἄκρων τῶν περὶ σκελίδων καὶ ὅλην αὐτὴν τὴν ἀηδίαν τῶν βροχερῶν καὶ ἀνηλίων πόλεων.

Χάρης ὅμως εἰς τὴν πολλὴν δημαρχικὴν μέριμναν, ἤρχισαμεν νὰ τουρκεύωμεν καὶ εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτό. Πολλοὶ ὁδοὶ εἶναι καθ' αὐτὸ ἀδιάβατοι. Καὶ ὅχι ὁδοὶ στεναί, ἀπόκεντροι, μὴ φοιτῶμεναι, ἀλλ' αἱ κεντρικώτεραι, αἱ εὐρύαγυιαι καὶ ὅπου πλατεῖα, ὅπου περίπατος.

Ἡμεῖς ἐν καλὸν μόνον βλέπομεν εἰς τὴν ἀπολάσσωσιν αὐτὴν τῶν Ἀθηναίων.

Κομφαὶ κυρίαὶ ἀναγκάζουσι νὰ κάμωσι βεκλάμαν εἰς τὸ ἐμπορικὸν Κατελούζου, ἐπιδεικνύουσα τὰς πορφύρας περικνημίδας τῶν ἐν εἰδει ζωντανῶν εἰκόνων.

Ἡμεῖς ἀπηλάσσαμεν τοιαύτας κατέναντι τῆς Βουλῆς, μιᾶς γλυκοφθάλμου μελαγχροῦνῆς.

Ὁ κ. Ἰωάννης Κούρτελης, ἐπιχειρηματικώτατος εἰς ἀνάλογα εἶδη, προετοιμάζει Ὁδηγὸν τῶν Ἀθηναίων, ὡς ὑπάρχουν ὁδηγοὶ ὅλων τῶν μεγαλοπόλεων καὶ μικροπόλεων, ὅπου θὰ δύνασαι νὰ εὐρίσκῃς ποῦ ὄνας ἀθήται καὶ ποῦ ὁ ἄλλος σκηνόεται, διευθύνσεις ὅλων τῶν Καταστημάτων, ὀνόματα, πράγματα, δρόμους, Ἑταιρίας, κλπ. κλπ. Πιστεύομεν ὅτι οἱ ἐνδιαφερόμενοι θὰ ὑποβοηθήσωσι τὸ ἔργον, — ἐὰν ὑπάρχωσιν ἐγγυήσεις ὅτι θὰ γίνῃ τέλειον.

Μία ἀπὸ τὰς ἀσχημίας τοῦ Πανεπιστημίου εἶνε καὶ αὐτοὶ οἱ περιοδικῶς συμβαίνοντες πιστολισμοί. Εἰς τὸ μακαμικρὸν φόρα τὴν κουμπούρα! Φόρα τὸ βεβόλβερ! Φόρα τὸν στόκον! Ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦν ὅτι τὸ Πανεπιστήμιον μεταβάλλεται οὕτω εἰς ταβέρναν; Ὅταν μὲ τὴν πιστόλαν ἢ μὲ

τὸν στόκον ἀπαντᾷ ὁ φοιτητὴς τῆς Νομικῆς ἢ τῆς Θεολογίας, τί πρέπει νὰ κάμῃ ὁ βλάμης ἢ ὁ τραμπούκος, ὁ κρεωπώλης ἢ ὁ λαχανοπώλης; Τόση ἀγριότης ἡθῶν ἐν μέσῳ τοῦ Πανεπιστημίου, ἐν αὐταῖς ταῖς αἰθούσαις τῶν παραδόσεων, ὑπ' αὐτὰ τὰ ὄμματα τοῦ διδάσκοντος Καθηγητοῦ! Ἡ ἀγριότης αὐτὴ οὔτε διὰ μαλακτικῶν συμβουλῶν τοῦ κατὰ καιρὸν Πρυτάνεως, οὔτε δι' ἄρθρων εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἀλλὰ διὰ καθαρῶς ἀστυνομικῶν μέτρων δυνατόν νὰ πολεμηθῇ καὶ τὰ μέτρα αὐτὰ ὀφείλει νὰ τὰ λάβῃ ὁ κ. Πρύτανις. Καὶ εἰς τὴν λήψιν αὐτῶν τῶν μέτρων προσκαλοῦμεν τὸν κ. Πρύτανιν.

Χθὲς αἱ κατὰ τῆς εὐλογίας διαδηλώσεις τῶν φοιτητῶν ἦσαν ἀπειλητικώτεραι. Τὴν πρώτην αὐτῶν ὁρμὴν ἐδέχθη ὁ καθηγητὴς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Δικαίου Παπαρρηγόπουλος εἰς τὸ πρωῒνόν μᾶθημά του. Ἀμα εἰσελθόντα οἱ κτύποι τῶν μπαστουνῶν καὶ αἱ καθιερωθεῖσαι φωναὶ κλεῖσε κλεῖσε βλογγὰ βλογγὰ τῷ ὑπεδήλουν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ. Ἐν τούτοις ὁ κ. Παπαρρηγόπουλος ἐπέμεινε νὰ προχωρήσῃ. Ἐπιδεξιῶς δὲ κατορθώσας νὰ ἐξεγείρῃ τὴν φιλοτιμίαν μερικῶν ἐμιλητῶν του, διήρесе τὴν αἰθουσαν τῆς Σχολῆς εἰς δύο ἐχθρικά στρατόπεδα. Τῶν μὲν ἐπιμελούντων νὰ παύσῃ ἡ παράδοσις, τῶν δὲ ἀξιούντων νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ῥάβδοι ἀνυψώθησαν, ὠμοπλάται ἤσθάνθησαν τὸ βάρος των, στόκος ἐγυμνώθη, ὅτε ἡ ριζοσπαστικὴ μερίς ἀπεχώρησε τῆς αἰθούσης, καὶ ἔμειναν οἱ συντηρητικοὶ νὰ ἐξακολουθήσωσι τὸ μᾶθημά των. Ἀλλ' οἱ ἐξελθόντες δὲν ἠνόησαν νὰ μένουν ἕως ἐκεῖ λοιπὸν ἐπίθεσις κατὰ τῶν παραθύρων, καὶ φωναὶ, καὶ σπάσιμο γυαλιῶν, καὶ τὸ ἀνάστα ὁ Θεός! Ὁ ἐπίμων καθηγητὴς ἐξήκολούθει μένων, καίσιγχερόνως συνεβούλευε τοὺς παραξίνων νὰ μὴ μεγαλύνουν τόσον τὰ πράγματα, διότι δὲν εἶνε τίποτε, καὶ μὲ τὸ μέτρον τὸ ὅποιον θέλουν νὰ ληφθῇ θὰ μεταδοθῇ ὁ πανικὸς εἰς πάντας. Πρὸς ἀπόδειξιν δὲ τῆς ἀφοβίας του ἐ-

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 387)

— "Ὁχι, παιδί μου, ποῦ νὰ τὸν εὕρω.
— Δὲν σημαίνει, εἶπεν ὁ Μηνᾶς. Θὰ ἐξυπνήσωμεν τὴν γειτόνισάν σου τὴν Κοκκινού νὰ μᾶς δώσῃ.
— Οἶνον! οἶνον! φέρε οἶνον, γραῖα, εἶπεν ὁ τραχυματίας.
Καὶ ἐγερθεὶς ἐκάθισε παρὰ τὴν ἐστίαν, ἐπὶ τοῦ πενιχροῦ ἐδάωλου, ἐφ' οὗ ἐκάθητο πρὸ μικροῦ ἢ Φορκίνα.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Οἱ ΕΞΟΡΚΙΣΜΟΙ

Κυριακὴν τινα Ἀπριλίου, καθ' ἣν ὥραν ὁ ὑψόμενος ἥλιος ἀπερὶ ῥά τὴν δρόσον ἐκ τῶν φύλλων τῶν δένδρων καὶ αἱ χελιδόνες ἐπέτῳ ἀπὸ στέγης εἰς στέγην κομίζουσαι τροφὴν

εἰς τοὺς ψελλίζοντας νεοσσούς των, οἵτινες ἰστάμενοι ἐν ταῖς παρυφαῖς τῶν φωλεῶν ἤνοιγον τὰ στόματα καὶ ἐδείκνυν τὰς ἐρυθρὰς κλειτορίδας τῶν φαρύγγων των, οἱ μοναχοί, φέροντες τὰ κουκούλια μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν καταβιβασμένα ἐξήρχοντο βραδέως ἐκ τοῦ μεγάλου ναοῦ τῆς ἐν Πάτρῳ ἱερᾶς Μονῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

Τελευταῖος δὲ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ναοῦ γηραιὸς καὶ κυρτὸς μοναχός, στηριζόμενος ἐπὶ βακτηρίας, καὶ διευθύνθη πρὸς τὸ κελλίον του. Ἐπὶ θερμὸν τι ποτόν, ὅπερ τῷ παρεσκεύασεν ὁ ὑποτακτικός του, καὶ κατακλιθεὶς ἐπὶ τῆς πενιχρᾶς στρωμνῆς του ἀνεπαύετο.

Μόλις παρῆλθον στιγμαὶ τινες, καθ' ἃς ὁ γέρονς δὲν εἶχεν ἀποκοιμηθῇ, καὶ ἕτερος μοναχός ἐνεφανίσθη εἰς τὸν πρὸ τοῦ κελλίου διάδρομον καὶ ἔκρουσε τὴν ἐτέραν τῶν δύο διδύμων θυρῶν.

— Ἀδελφε Σίμων! ἔκραξε.

— Εὐλόγησον, εἶπεν ὁ φωνὴ τοῦ ὑποτακτικοῦ.

— Κοιμᾶται ὁ γέροντάς σου;

— Ἄν δὲν προσεύχεται, εἶπεν ὁ ὑποτακτικὸς ἀνοίγων τὴν θύραν.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξομολογήσῃ μίαν ἀδελφὴν.

— Ποίαν ἀδελφὴν;

— Τὴν ἀδελφὴν Ἀγάπην.

Ὁ γέρονς μοναχός, ἀκούσας ἐσωθεν τὴν συνδιάλεξιν, ἠγέρθη, ἦλθεν εἰς τὴν θύραν καὶ ἀνέφην.

πρότεινε εἰς τοὺς ἀφηνιάσαντας ἀκροατάς του νὰ τοὺς ἀγκαλιάσῃ ἕνα πρὸς ἕνα ὁ πονηρός.

Μετὰ τὸν Παπαρρηγόπουλον ἤρχετο ἡ σειρά τοῦ κ. Στρέϊτ· οἱ νομικοὶ ἐνδυναμωθέντες, συγκεντρωθέντες, προσλαβόντες συνεπικούρους καὶ τοὺς γιατροὺς καὶ τοὺς δασκάλους κατέλαβον τὰς διόδους καὶ τὰς εἰσόδους· ὁ κ. Στρέϊτ πληροφορηθεὶς τὰ συμβαίνοντα, ἔστρεψε πρὸς νῦν εὐγενέστατα, εἰπὼν ὅτι δὲν θέλει νὰ γίνεταί αἷτιος ταραχῶν.

Τὴν τρίτην ἔφοδον ὑπέστη ὁ κ. Στροῦμπος· ὁ χείμαρρος ἐπολιόρκησε τὴν ἑδραν του. Καὶ ὁ κ. Στροῦμπος κατηνάλωσε εὐγλωττίαν διὰ νὰ κατασιγάσῃ τὴν πλημμύραν του. Ἐπεκαλέσθη καὶ αὐτὸς τὴν ἀφοβίαν του. Ἀλλὰ τὰ ρεύματα τὴν κατέπνιγον, ἄφ' ὧν ἐξήρχοντο αἱ φωναί· Σὺ εἶσαι μπουλιασμένος. Εἶσαι γέρος καὶ δὲ φοβᾶσαι!

Ὁ κ. Φιντικλῆς συνηθισμένος ἀπὸ τοὺς κοιμισμένους διδασκάλους του, τὰ ἔχασεν εὐρεθεὶς ἀντιμέτωπος τοῦ πανδαμονίου αὐτοῦ. Ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς ἑδρας του, καὶ κατῆλθε, καὶ ἀνελήφθη ὡς σκιά.

Καὶ δὲν εἶναι μόνον ἡ μπαστουναῖς καὶ αἱ φωναί. Ὁ ἐπιλογος εἶναι ἀγριώτερος. Γιατροὶ ἐκδικούμενοι διὰ τὴν προχθесινήν καταπάτησιν τοῦ ἐδάφους των ὑπὸ τῶν νομικῶν ἀπορρησάντων εἰς τὴν αἵθουσάν των ἐν ὥρᾳ παραδόσεως ἐπέτεθον κατὰ φοιτητῶν νομικῆς· τὰ πιστόλια ἐδούλευσαν, τρεῖς πιστολισμοὶ ἀντηλλάγησαν, καὶ ἐπληρώθη εἰς τὴν κεφαλὴν φοιτητῆς τις.

Δὲν εἶναι λοιπὸν προτιμώτερον καὶ τῶν παραινετικῶν λόγων τῶν Διευθυντῶν καὶ τῶν συμβουλῶν τῶν διδασκάλων καὶ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ Πρυτάνεως νὰ κλείσῃ τὸ Πανεπιστήμιον, διὰ νὰ λήξουν αἱ ἀγριότητες αὐταί;

Εἴμεθα οἱ εὐτυχέστεροι τῶν θνητῶν ὑπὸ ἀτμοσφαιρικὴν ἐποψίν κατ' αὐτάς. Ἡδυνάμεθα, ἐάν δὲν εἴχομεν καθαρῶς ζωώδεις συνηθείας νὰ διακόψωμεν ὅλας τὰς κτηνῶδεις ἐργασίας μας, ἀπὸ τοῦ Βασιλέως, τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ βουλευτοῦ μέχρι τῶν ἐμπόρων καὶ τῶν ἐργατῶν, ἵνα ἐξέλθωμεν ὅλοι εἰς τοὺς ἀγροὺς, ῥοζῶντες ἀντὶ ζύθου καὶ ἀντὶ χαμπανίτου τὸν κυανοῦν αὐτὸν αἰθέρα καὶ λούοντες τὰς ὀφεις μας εἰς τὸν σάπφειρον τῶν ὀρέων ἢ τὸν σμάραγδον τῆς θαλάσσης καὶ τὸ ὀλογάλανον τοῦ οὐρανοῦ. Τώρα ἤξιζε νὰ εἴμεθα οἱ ἄνδρες Παρασκευαῖδαι καὶ τὰ θήλεα πριγκηπίσσαι Μαίρου, ἵνα ὑψώμεθα ὀλίγας σπιθαμὰς ἐγγύτερον εἰς τὸ αἰθέριον διάστημα καὶ ἀπώτερον ἀπὸ τὸ Σούτσειον παράστημα τῶν ὁδῶν. Ὡ ἐντρύφημα! Διατί νὰ μὴν εἶσαι ἡ μόνη ἀποστολὴ τοῦ βίου μας! Διατί, ὦ αἰθὴρ, νὰ μὴν εἶσαι ἡ μόνη τροφὴ μας καὶ, ὦ γαλανὰ σύννεφα, αἱ μόναι χλαμύδες μας!

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Μία σκέψις ἕνεκα τῆς ἐπιδημίας· Ἀφοῦ ὅλοι αἱ πολυπληθεῖς συναθροίσεις διαλύονται πρέπει νὰ διαλυθῇ καὶ ἡ βουλὴ.

Εἰδοποιήσεις.

Ἐκάστην ἑσπέραν περὶ τὴν 8ην ὥραν ἐν τῷ βουλευτηρίῳ διδάσκεται, δαπάναις τῆς κυβερνήσεως, ἡ κωμωδία.

«Νὰ σκάσῃς ἀπαρτία δὲν γίνεται.»

- Ἡ ἀδελφὴ Ἀγάπη κινδυνεύει, ἀδελφὲ Νεσεμία; ἠρώτησε.
- Δὲν εἰξεύρω, ἀλλὰ ζητεῖ νὰ ἐξιμολογήθῃ ἄνευ ἀναβολῆς.
- Ἐρχομαι εὐθὺς.

Καὶ ῥίψας ἐπὶ τῶν ὤμων τὸ ῥάσον του ἐξῆλθε καὶ ἠκολούθησε τὸν ἀδελφὸν Νεσεμίαν.

Ὑπερέβησαν τὸν οὐδὸν τῆς πύλης τοῦ Μοναστηρίου. Διῆλθον παρὰ τὸ σπήλαιον τὸ σχιστὸν ἐν σχήματι Σταυροῦ, ἐνθα, κατὰ τὴν παράδοσιν, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστὴς συνέγραψεν ἐξ ἐμπνεύσεως τὸ «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος» καὶ γενομένου σεισμοῦ ἐσχίσθη τὸ σπήλαιον. Ἀνέβησαν διὰ βραχίονας καὶ στενῆς ἀτραποῦ εἰς τὸ ὄρος, ὁ μὲν Νεσεμίας ἀσθμαίνων μὲ τοὺς ἰσχυροὺς του πνεύμονας, ὁ δὲ Ἀμμοῦν κύπτων ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ ὕψους του καὶ κρατῶν τὰ γόνατα μὲ τὴν μίαν χεῖρα, μὲ τὴν ἐτέραν δὲ τὴν ῥάβδον του. Ἐρῆθασαν εἰς ἄντρον τι ἔχον κτιστὴν εἴσοδον βλέπουσαν πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ πρὸς τὸ ἐν τῇ ὑπωρεῖᾳ κείμενον μοναστήριον.

Ὁ Νεσεμίας ἀνέφωξε τὴν θύραν καὶ εἰσελθόντος τοῦ Ἀμμοῦν ἔκλεισεν αὐτὴν ὀπισθὲν του μείνας αὐτὸς ἐξω.

Πενιχρὸς θάλαμος ἔχων τὸ χῶμα ὡς δάπεδον καὶ τὸν βράχον ὡς τοῖχον ἦτο τὸ ἐντὸς τοῦ οἰκήματος τούτου. Κλίνη τις ἦτο κατὰ τὴν μίαν γωνίαν, ἐφ' ἧς κατέκειτο γυνὴ τις. Ὁ Ἀμμοῦν ἔλαβε τὸ μόνον σακμίνιον, ὅπερ ὑπῆρχε, καὶ ἐκάθισε παρὰ τὴν κλίνην.

— Τί ἔχεις, τέκνον Ἀγάπη; ἠρώτησεν ὁ γηραιὸς μοναχός.

Ἡ πάσχουσα γυνὴ ἀνέφωξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸν παρτήρησε μὲ συμπαθεῖς βλέμματα. Εἶχε κατάμαυρον τὸν χιτῶνα καὶ τὰ σκεπάσματα τῆς κλίνης. Ἀλλ' ἐν μέσῳ τοῦ πενθίμου τούτου χρώματος ἠκτινοβόλει πρόσωπον, ὅπερ πεισματωδῶς ἐπέμενε νὰ εἶναι ὡραῖον.

Ἦτο γυνὴ ἕως τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν. Ἡδύνατο νὰ εἶναι μόνον τριάκοντα. Ἡ καλλονὴ τῆς εἶχεν ὥχρον τι καὶ ἀσθενικὴν, ὅπερ διηγείτο βασιάνους καὶ μαρτύρια. Τὸ μέτωπόν της ἦτο, ὡς στεφάνη ἀγίου, ὥχρον καὶ κυανόφλεβον περὶ τοὺς κροτάφους. Τὸ ὄμμα τῆς ἀντέλαμπε μυστικὰς ἀκτίνας καὶ αὐγὰς ὅπτου (visionnaire). Δυσκόλως ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ τις ἂν τὸ σχῆμα τοῦτο καὶ τὸ ἦθος προήρχοντο ἐκ βασιάνων βιωτικῶν ἢ ἐκ τύψεων συνειδήσεως. Ἡ μέλαινα μανδύλα, ἣν ἐφόρει περὶ τὴν κόμην, δὲν ἠδύνατο ἐντελῶς νὰ ἀποκρύψῃ τὰ χρυσοῦσθὰ τῆς μαλλίας.

Ὑπάρχουσι γυναῖκες καταφεύγουσαι εἰς τὰ μοναστήρια ἐκ κόρου καὶ ὑπάρχουσιν ἄλλαι ἐγγολπούμεναι τὸν μοναχικὸν βίον ἐκ λιμοῦ; Ἴσως. Ἀλλ' εἰς ποτέραν τάξιν ἀνῆκεν αὕτη;

— Θέλω νὰ ἐξαγορευθῶ, πάτερ μου, εἶπεν ἡ γυνή.

— Πάσχεις;

— Τίς εἰξεύρει ἂν θὰ ζήσω; ἐπιθυμῶ νὰ μὴ ἔχω μυστικὰ εἰς τὸν τάφον.

— Θὰ πράξῃς κακῶς, τέκνον μου. Τὰ μυστικά, ἅτινα κρύπτουσιν οἱ ἁμαρτωλοὶ κατὰ τὴν ἐξιμολόγησιν, τοὺς τρώγουσι ζῶντας, καθὼς οἱ σκώληκες θὰ μᾶς φάγωσι νεκρούς.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΣΥΡΑ:

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Μετά την αποδιοπόμψην τῆς συριχθείσης Α'. *Ελαφράς* ὑψιφώνου Κ. Κόρσα, ὁ πονηρὸς Λαμπρούνας μᾶς ἐκουδάλησεν ὡς βαρυτέραν τὴν Κ. Γρασσόνη, ἣν μᾶς ἐπαρουσίασε χθὲς ἐπὶ σκηνῆς διὰ τῆς *Ῥπροβάτιδος*.

Α'. *παρένθεις. Γρασσόνη* ἐξελληνίζεται εἰς *γρασίδι*. Ἄρά γε ἤλθε διὰ νὰ φάγῃ ἢ νὰ μᾶς ταγίσῃ τοιοῦτο;

Β'. *παρένθεις. Ἡ Γρασσόνη* ὑπεκρίτετο τὴν *Ῥπροβάτιδα*. Πλὴν ἡμεῖς δὲν ὑπεκρινόμεθα ποσὼς τοὺς ὑπνώττοτας. Ἐκοιμήθημεν μὲ τὰ σωσά μας, μὲ τὸ τοιοῦτο μουσικὸν τέρας.

Ἐνθυμῆσαι τὴν *Ῥπροβάτιδα*; Ἀναμνησθεσai πάντοτε τῶν τερπνῶν μουσικῶν τεμαχίων τῆς, ἅτινα κατακηλοῦσι τὰ ὦτα, καὶ ἐπὶ ἡμέρας περιδονοῦσι περὶ αὐτὰ μὲ χάριν, μὲ γλύκα, μὲ νοστιμάδα; Ἐνθυμῆσαι τὴν *Ῥπροβάτιδα*, βαινουσαν ὡς ἡ σκιά, ἐμφανιζομένην ὡς τὸ πρῶτον ῥόδον τοῦ Μαΐου, φεύγουσαν ὡς τερπνὸν ὄνειρον;

Ἐ! Θεέ μου! Ὅλα αὐτὰ ποῦ νὰ ἴδῃς εἰς τὸν Λαμπρούνα; Ποῦ νὰ τὰ ἴδῃς εἰς τὴν Γρασσόνην;

Τροφὸς ἔλθετις μὲ προέχοντα στήθη, μὲ φωνὴν θραυσθέντος *μαρτολίνου*, μὲ τὰς χεῖρας κινουμένας, ὡς τὰς τῆς ἀράχνης, καὶ ἀναβοκατερχομένας, ὥστε διὰ νὰ βράσιωσι τοὺς θεατάς, οἵτινες ἔχουσι τὴν ἀναίδειαν νὰ προσέχουσιν εἰς τοιαῦτα τέρατα, μὲ ἀνάστημα νάνου, μὲ κινήσεις καὶ βηματισμοὺς Μπουρδούση, μὲ μυριάδας φιλημάτων ἀναιδῶς ἀποστελλομένων πρὸς τοὺς θεατάς, δι' ἑκάστον χειροκρότημα τὸ ὁποῖον ἐλετήμων τις ψυχὴ, ἀποστέλλει πρὸς αὐτήν, ἰδοὺ ἡ εἰκὼν τῆς Γρασσόνης.

Καὶ χάριν αὐτῆς ἐδιώξαμεν τὴν Κόρσα, ὡς θὰ διώξωμεν καὶ ταύτην χάριν ἄλλης, ὡς θὰ διώξωμεν καὶ τὸν ἐλευσόμενον *τερόρον*, χάριν ἄλλου.

Ἡ μοναχὴ ἀνεκάθισεν ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ διὰ τοῦ κινήματος τούτου ἔδειξε γυμνάς τὰς ὠλένας τῆς, περικαλλεῖς ὡς πρὸς μοναχὴν.

Ἐξέπεμψε βραχύν τινα καὶ δυσδιάκριτον στεναγμόν, ἐστήριξεν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἤρχισεν ὡς ἐξῆς μὲ ἥρεμάιν φωνήν.

— Πολλάκις σοὶ διηγῆθην τὸν βίον μου, πάτερ. Ἀλλ' ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις τῶν συμβάντων δὲν εἶναι ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς, καὶ ὅστις διηγεῖται τὸν βίον του καὶ κάμνει μακρὸν λόγον περὶ τῶν παθημάτων αὐτοῦ ἢ καὶ περὶ τῶν ἀμαρτιῶν του, ψεύδεται, διότι περιαιτολογεῖ ἐξ ἀνάγκης. Ἐκεῖνο ὅπερ πρὸς τύψιν μου δὲν ἐτόλμησα ποτὲ νὰ σοὶ εἶπω καὶ πρὸς αἰσχρὸς μου θὰ σοὶ ὁμολογήσω τώρα διὰ πρῶτην φοράν εἶναι τοῦτο· ἂν καὶ διὰ τῆς βίας καὶ τοῦ δόλου μὲ ἀπήγαγεν ὁ Βενετὸς εὐπατρίδης ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ συζύγου μου, οὐχ ἥττον ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας εὐτύχημα ἐνόμισα τὸ νὰ συζῶ μὲ τὸν Βενετὸν καὶ νὰ εἶμαι ἐρωμένη του. Διότι εἶχε τι λίαν ἐπιβάλλον καὶ ἐωσφορικόν, ὅπερ μὲ καθυπέταξε καὶ ἀνέτρεψεν ἐντελῶς τὴν συνείδησίν μου. Οὐδέποτε εἶχον ἀγαπήσει μὲ νεανικὸν πάθος τὸν σύζυγόν μου. Μοὶ ἐφάνετο βαρὺς καὶ ὀχληρὸς, ἂν καὶ αὐτὸς μὲ ἠγάπα. Καὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μᾶλλον ἐνοχὸς εἶμαι ἐγὼ, ἥτις ἠκολούθησα τὸν Βενετὸν, ἢ οὗτος, ὅστις μὲ ἀπήγαγε. Διότι αὐτὸς μὲ ἤρπασεν ἐνδoὺς εἰς μέθην παροδικήν, εἰς πάθος βίαιον καὶ τυραννικόν. Ἐνῶ ἐγὼ, οἱμοὶ! ἡπάτων ἐμαυτὴν καὶ

Καὶ χάριν αὐτῶν ὅλων, οἵτινες ῥίπτονται εἰς τοὺς δρόμους, δὲν διώκομεν τὸν ληστὴν Λαμπρούναν, νὰ λυτρωθῶμεν, ποῦ ἐπεκάθισεν ὡς ἐφιάλτης ἐφ' ἡμῶν μουσικός.

Διότι τί πταῖουν αὐτοὶ οἱ δυττυχεῖς; Ὁ Λαμπρούνας τοὺς μισθοδοτεῖ μὲ 300, 500 καὶ 800 φράγκα. Δὲν εἶναι δυνατὸν λοιπὸν παρὰ νὰ μᾶς πωλοῦν καὶ αὐτοὶ 300, 500 καὶ 800 φράγκων τέχνην καὶ φωνήν. Ἐὰν θέλωμεν περιπλεόν, ὀφείλομεν νὰ ζητήσωμεν τοιαύτην ἀπὸ τὴν Λαμπρούνειον οἰκογένειαν...

Οἱ ἐπαρχιωταὶ πάντοτε ἀντιθέτως τῶν πρωτευουσίων καὶ ἐνδύονται καὶ τρώγουν καὶ φέρονται. Ἐν παραδείγματι. Εἰς τὴν πρωτεύουσιν οἱ χωροφύλακες φονεύουν τοὺς κλητῆρας. Ἐν Σύρῳ οἱ κλητῆρες φονεύουν τοὺς χωροφύλακας.

Τώρα, τίς ὁ φονευθεὶς χωροφύλαξ; Βεβαίως ἦτο *ἐκείρεσις*. Λέγουν ὅτι ἦτο καλὸς. Ἀλλὰ διὰ νὰ ᾔται καλὸς χωροφύλαξ, εἶναι χωροφυλακικὸν παρόραμα, ὅπερ οἱ κλητῆρες διαγράφουν διὰ κάμας.

BEC.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Ἡξεύρομεν πολλάκις τὴν ἀπόστασιν τῶν ἀπωτέρων πραγμάτων καὶ δὲν ἡξεύρομεν τῶν πλησιεστέρων. Ἡ Γῆ ἀπέχει τοῦ Ἡλίου 148 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα, νομίζω. Πόσον ἀπέχει, παρακαλῶ, ἡ καρδιά μου ἀπὸ τῆς ψυχῆς μου;

Ὁ παῖς γελᾷ, ὁ νέος βεμβάζει, ὁ ἀνὴρ σκέπτεται, ὁ γέρον μλεσεῖ.

τοὺς πάντας. Διότι ὑπεκρινόμεν θλιψὴν βαθεῖαν καὶ ἡ καρδιά μου ἐν παραβύσῳ ἔχει καὶ ἐμεθύσατο ἐξ ἀγαλλιάσεως ἐρωτικῆς.

— Σφάλμα βεβαίως εἶναι τοῦτο, κόρη μου, εἶπεν ὁ πνευματικὸς κυττάζων αὐτὴν μετ' ἀπορίας, ἀλλ' ἀρκεῖ ὅτι μετανόησες πρὸ πολλοῦ.

— Οὐδέποτε μετενόησα εὐλικρινῶς, ἀπήντησεν ἡ μοναχὴ στεναζούσα. Ἄν ἐγκατέλιπον τὸν κόμητα, ἔπραξα τοῦτο ἐξ ἐρωτικοῦ πείσματος καὶ μανιώδους ζηλοτυπίας καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ σώσω τὴν ψυχὴν μου.

— Δὲν πειράζει, τέκνον μου· ἂν δὲν μετενόησες ἤδη πρὸ πολλοῦ, μετανόησες τώρα βεβαίως.

— Δὲν ὑπάρχει μετάνοια, πάτερ.

— Τί λέγεις; βλασφημεῖς, ὦ γύναι.

— Δὲν πιστεύω ὅτι ὑπάρχει μετάνοια ἀληθής, πάτερ, ἐκτὸς ἂν ὀνομάζεται οὕτω ἡ ἐπιτήδευσις τῆς μετανοίας καὶ ἡ ὑποκρισία.

Ὁ πατὴρ Ἀμμούν ἐστικώθη σπασμωδικῶς ἐκ τοῦ σκαμνίου του, ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ περιήλθεν εἰς ἀμηχανίαν.

— Τότε διατί μ' ἐπροσκάλεσες ἐδῶ; εἶπεν. Εἰς τί χρησιμεύει ὁ ἱατρὸς εἰς νόσον ἀθεράπευτον;

— Διὰ νὰ ἐξομολογηθῶ, πάτερ μου.

— Νὰ ἐξομολογήθῃς ἄνευ μετανοίας;

Ἡ ψυχὴ ἀγαπᾷ ὑψηλά, ἡ καρδιά ἀγαπᾷ χαμηλά.

Αἱ ταπεινότεραι τῶν ἀρετῶν εἶναι πολλάκις αἱ ἀναγκαῖαι-
ται, καὶ παραδείγμα ἡ ὑπομονή, ἀνευ τῆς ὁποίας δὲν δυνά-
μεθα οὔτε νὰ μάθωμέν τι, οὔτε νὰ παραγάγωμεν.

Μία βάνανσος λέξις εἰς τὸ στόμα ἀνθρώπου ὅστις δὲν ἔ-
λαβεν ἀνατροφὴν, προσκρούει ὀλιγώτερον ἢ ἡ μικρότερα πα-
ράβασις τῆς εὐπρεπείας εἰς τὸ λέγειν τοῦ πεπαιδευμένου.

Ὁ ἥχος ἔχει καὶ τὴν λάμψιν του καὶ τὸ χρῶμα του.

Δυνατὸν νὰ γνωρίζῃ τις τὰ πάντα καὶ νὰ μὴ χρησιμεύῃ
διὰ τίποτε. Οἱ ἀρχαῖοι περὶ τῶν τοιούτων ἔλεγον : ὁ τὰ πάντα
εἰδῶς καὶ μὴδὲν ἐπιστάμενος.

Ἡ γυνὴ εἶναι ὄργανον τοῦ ὁποίου τὸ κλειδί εἶναι ἡ καρ-
διά. Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ τις μόνον ἐν τοιούτῳ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἡ-
ξεύρῃ νὰ τὸ κρούῃ, διὰ νὰ ᾔναι εὐτυχής.

Ὁ μεγαλοφυὴς ὅταν ἀποθνήσκῃ διὰ τοὺς λόγους του, τότε
ζῇ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

Γελῶμεν πολλάκις διὰ τὴν ἀφέλειαν τῶν μικρῶν κορασίων
τὰ ὅποια φέρουσι τὴν κούκλαν των εἰς τὴν θυρίδα διὰ νὰ θαυ-
μάσωσι τὴν ὁδόν. Ἀλλὰ δὲν εἴμεθα καὶ ἡμεῖς ἀφελεῖς ὅταν
δεικνύμεν εἰς ἀνθρώπους τινὰς καλλιτεχνήματα ; Θὰ εἰπῇτε,
δὲν ἐγνωρίζομεν ἂν ἀντιλαμβανόμενται. Ἀλλ' ἐκείναι τάχα ; ...

Καὶ ἡ καρδιά εἶναι ἐπιδεκτικὴ τελειοποιήσεως, ὡς τὸ
πνεῦμα.

ARMINGAUT

— Καὶ νὰ σὰς ζητήσω νὰ με διδάξητε τὴν μετάνοιαν,
ἂν εἶναι δυνατόν.

— Ἀλλ' αὕτη δὲν εἶναι διδακτὴ, εἶναι αὐθόρμητος, κόρη μου.

— Λοιπὸν σὰς λέγω ὅτι εἶναι ἀδύνατος.

— Ἔχεις τὸ πονηρὸν πνεῦμα τῆς βλασφημίας ἐντὸς τοῦ
σώματός σου.

— Ἀκουσέ μου, πνευματικέ μου, προσεκτικῶς, καὶ συγχώ-
ρησον μίαν ἀσθενῆ γυναῖκα. Νόμιζέ με ὡς μεθύουσαν καὶ παρα-
ληρούσαν. Παραδέχομαι ὅτι ἔρχεται ἐνίοτε στιγμή τις, καθ'
ἣν ἡ ψυχὴ κατανύσσεται καὶ κλαίει σιγανὰ ἢ καὶ θρηνεῖ
ράγδαίως ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἶναι ἡ ὑπερτάτη σκέψις
πάσης διανοίας. Ἀλλ' ἡ στιγμή αὕτη παρέρχεται, ὡς παρέρ-
χονται πάσαι αἱ στιγμαί, καὶ μετ' αὐτὴν ἐπανίσταται ἡ σὰρξ
καὶ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς. Ἀπηθῆτέ με, πάτερ μου, καὶ μὴ με
καταδικάζετε. Ὑποφέρω ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἐπὶ τῆς στρω-
μνῆς ταύτης τοῦ Ἄδου τὰ βασανιστήρια. Ἡ καρδιά μου
εἶναι αἰμοσταγής, ἡ κεφαλὴ μου ἐσκοτισμένη. Συχνάκις κατα-
βαίνει εἰς τὰ χεῖλη μου ἀσεβὴς λογισμὸς καὶ ἀναβαίνει ἐναγής
ἐπιθυμία. Οἱ στεναγμοί μου τὰ δύο ταῦτα μεταφράζουσιν
εἰς τὴν πυρίνην γλῶσσαν τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἀπελπισίας. Ἡ
βλασφημία εἶναι φυσικὸν προῖόν τῆς δυστυχίας καὶ οὐχὶ τῆς
ἀπιστίας. Δὲν πιστεύω ὅτι ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον γυνὴ μάλ-
λον κολασμένη ἐμοῦ. Ὡς κατὰδικος δεμένος εἰς τὸν σκόλοπα,
δι' οὗ μέλλει νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ποινὴ μου, εἶναι καὶ ἡ ψυχὴ μου
δεμένη εἰς τὸν ἔρωτα τούτον, ὅστις εἶναι ἡ ποινὴ μου εἰς τὸν

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Ἐν τινι ξενοδοχείῳ.

— Κύτταξε, ἐλησμόνησε νὰ σημειώσῃ τὸ κρασί !

— Πέτου νὰ διορθώσῃ τὸν λογαριασμόν.

— Ὡ ! Γιατὶ νὰ γείνω ἀφορμὴ νὰ ἐπιπληχθῇ ἀπὸ τὸν
κύριόν του διὰ τὸ λάθος του αὐτὸ τὸ πτωχὸ παιδί ;

— Τί ἔμαθα ἀναχωρεῖς ;

— Ναί, πηγαίνω εἰς τὴν Ἰσπανίαν.

— Δι' ὑποθέσεις ;

— Ὅχι ; χάριν διασκεδάσεως.

— Θὰ πάρετε καὶ τὴν σύζυγόν σας ;

— Τρελλάθηκα ; Ἀφοῦ σὰς λέγω ὅτι πηγαίνω χάριν δια-
σκεδάσεως.

Μεταξὺ Κυρίας καὶ ὑπηρετριάς :

— Μαρία εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ σέ, τί θέλεις νὰ σοῦ
κἀμωμποταμᾷ γιὰ τὴν πρωτοχρονιά ;

— Κυρία, ἐγὼ θέλω . . . τὸν ἐξάδελφόν μου Ἰωσήφ.

Διδάσκαλος πρὸς μαθητὴν :

Τὸ αὐγὸν ποίου γένους εἶνε ἀρσενικοῦ ἢ θηλυκοῦ ;

Ὁ μαθητὴς σκέπτεται, εἶτα λέγει :

— Δὲν εἰμ' ἐμ' προῦμεν νὰ εἰξεύρωμεν ποίου γένους εἶνε, ἐνόσω
τὸ πουλάκι δὲν βγαίνει ἀπὸ μέσα.

Μετὰ ἀπουσίαν δεκαοκτῶ μηνῶν ἀπὸ τοῦ συζυγικοῦ οἴκου,
ἐπιστρέφει ὁ σύζυγος καὶ ἀκούει ὅτι ἡ σύζυγός του εἶχε πό-
νους τοκετοῦ. Φυσικῶς τῷ λόγῳ ὀργίζεται καὶ ἐτοιμάζεται
νὰ . . . ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξέρχεται ἡ μαῖα καὶ ἀ-
ναγγέλλει ὅτι ἡ κυρία ἔτεκεν εἰς τὸ φῶς δύο διδύμους. Τότε
ὁ σύζυγος ἀναφωνεῖ :

— Τί βλάκας ! Δὲν εἶχε λογαριάσει· ἐννέα καὶ ἐννέα δεκα-
οκτῶ, ἴσα, ἴσα δύο διδύμα !

νῦν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν μέλλοντα. Ἀγαπᾷ ἐκείνον, ὅστις κατέ-
στρεψε τὴν οἰκιακὴν μου εὐδαιμονίαν καὶ κατεσπάραξε τὴν
καρδίαν τοῦ συζύγου μου, τὸν ἀγαπᾷ τοσοῦτον διαπύρως καὶ
τοσοῦτον ἐμμανῶς, ὥστε ὁ ἔρως οὗτος εἶναι δαιμόνιον κατοι-
κοῦν εἰς τὴν σὰρκα μου, εἶναι λεγεὼν ὅλη δαιμόνων ἐξηπλω-
μένη, ὡς πολὺπους με τοὺς πλοκάμους του, εἰς τὰς φλέβας
μου, ἐκμυζῶσα τὸ αἷμά μου καὶ ἀπορροφῶσα τὴν πνοήν μου.
Οὐδέποτε μετενόησα διὰ τὸ ἐγκλημά μου τοῦτο, πάτερ, οὐδὲ
πιστεύω ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ μετανόησω. Ἀπορῶ, πάτερ
μου, πῶς ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ δη-
μιουργηθείσῃ φύσει αἰσθημα ἰσχυρότερον τῆς εἰς αὐτὸν πί-
στεως καὶ Θεὸς ἀνώτερος πάσης θείας παντοδυναμίας. Εἰς
μάτην, πάτερ μου, ἐκτελῶ παρατεταμένους νηστείας, εἰς μά-
την κάμνω καθ' ἐκάστην χιλιάς γονυκλισίας. Ἡ σὰρξ δὲν
δύναται νὰ καταβληθῇ, ὁ ἔρως δὲν δύναται νὰ ὑποχωρήσῃ. Τὰ
μὲν χεῖλη μου ψιθυρίζουσι μηχανικῶς τὰς τυπικὰς προσευχάς,
ἀς παιδιόθεν ἀπεστήθισα, ἡ δὲ καρδιά μου ἀντηχεῖ τὸ ὄνομα
ἐκείνου . . .

(ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.